עדת־ראייה: אילנה אלון היתה שם ומדווחת:

השוטרים היכו את הנשים

כולם ידעו שיהיה חם בבית־המישפט, ביום הראשון בבוקר. מישפחת אלפרון לא הסתירה זאת. בני־המישפחה פירסמו מו־דעה בעיתונות על האירוע שיתקיים ברחבת בית־המישפט, במחאה על מעצרם המתמשך של האחים ושותפיהם־לעסקים. המישטרה נערכה בהתאם לכך. כוחות גדולים היו באו־לם, במיסדרון ובכל בניין בית־המישפט.

נשים וילדים, בני מישפחות העצורים, חילקו פרחי ציפורן ארומים לקהל־הסקרנים. גבר גבוה חילק סרט־נייר שחור למעוניינים. כולם ביחד שרו העיקר לא לפחד כלל.

אחת הנשים נשאה נאום אל מול העיתו־נאים והצלמים, והסבירה על התנכלויות המי־שטרה לבעלה ולמישפחתה.

כל אותו זמן נערך באולם מישפטם של הנאשמים. באולם הסמוך, זה של השופטת שרה סירוטה, נערך מישפט אחר. שירת הנ־שים הפריעה למהלך הדיונים. השופטת סירו־טה קראה לשוטרי בית־המישפט וביקשה מהם לפעול.

עד לאותו הרגע עמדו השוטרים שקטים ושלווים, ולא נכנסו לעימות עם הנשים, אבל אחרי הוראת השופטת התחילו השוטרים לד־חוק את המתקהלים במורד המדרגות. המיש־פחות לא ירדו ברצון. הדוחק והדחיפות גרמו לכך שכמה אנשים התגלגלו במדרגות, וחל־קם פתחו בצעקות.

העיתונאים והצלמים ירדו עם הקהל למ־טה, ואני נשארתי ליד דלת האולם. לפתע ראיתי שלושה שוטרים סוחבים אשה צועקת. הם הפילו אותה על ארבע, אחד מהם נחת בקפיצה על גבה ומשך בשערה הארוך והמ־תולתל. ממשיכת־השיער קמה האשה על רגליה, ואז תפס אותה שוטר אחר וזרק אותה על הספסל שליד הקיר. ראשה נחבט בקיר והיא המשיכה למלמל „לא עשיתי כלום, זה לא אני...״

במשך כל התקרית לא הרימה האשה יד על השוטרים, ולא קיללה או גידפה אותם. היא התגוננה והצהירה על חפותה. שוטר כבל את ידיה מאחורי גבה, ואמר לה לשבת.

בינתיים שמעתי צעקות מצידו השני של גרם־המדרגות. ראיתי חבורה של שוטרים מתגודדים מעל אשה לבושת שחורים, ששימ־לת־המיני שלה התרוממה עד חגורתה. האשה נגררה על הארץ מגרם המעלות עד לספסל שמול דלת האולם. היא צעקה, וראיתי רגל של שוטר נשלחת לעבר ביטנה, כשהיא כור־עת על ברכיה. גם אותה הושיבו על הספסל ליד חברתה.

היא צעקה „איפה כל הצלמים? למה הם לא מצלמים כשמכים אותנו?״ הצלמים היו באותו רגע במקום אחר.

פניתי לעורך־דין שעמד בסמוך ושאלתיו לשמן של הנשים. האשה המתולתלת הוצגה כאסתר („אתי״) ישראלי, אשתו של הנאשם ישראלי, ואחותם של האלפרונים. האשה לבו־שת־השחורים, שבעטו בביטנה, הוצגה כירד־נה אלפרון, אשתו של ניסים. ירדנה אמרה לשוטרים שיש לה בבית שלושה תינוקות, ואין מי שיטפל בהם. היא סיפרה שהיכו אותה מפני שסירבה לרדת במדרגות. „באתי ל־מישפט של בעלי, וסירבתי ללכת. מה זה, רלתיים סגורות?״ היא טענה שגררו אותה על פני קומה שלמה, עד שראיתי את המכות שקיבלה.

גבר שנעצר, והושב לידן, לא הוכה, למרבה הפלא. אבל במהלך המהומה נשבר אחד הספסלים, שאותם הציבו השוטרים כמחסום במעבר.

האשה האחרונה שהובאה למקום היתה מחוסרת־הכרה. היא לבשה מכנסיים ורודים ונגררה על־ידי שוטרים. הם השכיבו אותה על ספסל וגררו את הספסל לעבר חברותיה. „היא בהריון,״ אמרו הנשים, „תביאו לה מים או משהו.״ שוטרת של בית־המישפט הביאה לה כוס־מים. אחרי שהתאוששה האשה השוכבת, נלקחו כל השלוש למעצר.

במהלך העניינים נכחו במקום שני קציני־מישטרה בכירים, יהודה וילק וחזי לדר. בשלב מסויים פניתי לחזי לדר ושאלתי אותו אם ראה את המכות. הוא אמר שגם הוא חש בדחיפות ונפגע. הוא אמר שהנשים השתוללו והיה צורך להתגבר עליהן. הסברתי לו את אשר ראיתי במו עיניי, והוא אמר כי רק לאחר שהושמו האזיקים על ידי הנשים הן נרגעו — דבר שבעליל לא היה נכון. וילק שתק.

במשך כל האירוע צילם את הכל צלם צעיר ועגול־פנים. הוא לבש חולצה, ועליה סמל־מישטרה. שאלתי אותו אם הוא צלם־מישטרה, והוא אישר זאת. שמו, כפי שהסתבר לי, עדי, והוא אמר שאין כל סיכוי לקבל את התמונות, אפילו אם העולם הזה יבקש זאת מדוברת מחוז תל־אביב. (וכך היה. פניתי לדוברת המישטרה, ביקשתי את התצלומים ונעניתי בסירוב.)

זהו דיווח של עדת־ראייה. אינני אוהדת של מישפחת אלפרון או של אלימות. אבל המחזה של מכות לנשים בתוך מיסדרונות בית־המישפט על־ידי אנשים האמורים להיות טובים מהנאשמים ולשמור על החוק — נראו לי כדבר ציני ובלתי־מוסרי.

לא אוכל לזהות את השוטרים שהיכו, מכיוון שלא ראיתי את פניהם, והכל קרה במהירות. היו דרושות לי כמה דקות להת־עשת כדי להתלונן על מה שראיתי באוזני חזי לדר, הקצין הגבוה שהיה במקום, אבל לא נראה לי שהוא התרגש מדברי.

אינני יודעת מה ניתן לעשות במיקרה כזה, חוץ מאשר להתריע באוזני הציבור. מי שהתרגל להכות נשים ערביות ממשיך להכות נשות־אסירים, ואחר־כך מי יודע?

אילנה אלון ■

אלי דסה, העולם הזה

המהומה של האלפרונים בבית־המישפט

„היא בהריון! הביאו לה מים או משהו!״

סכנה: שלום עולמי

(המשך מעמוד 11)

הדאגה המקננת בלב קברניטי התעשייה הביטחונית אינה מיידית, אלא לטווח יותר רחוק.

למשך השנתיים הקרובות, ייצוא־הנשק הישראלי מובטח על־ידי חוזי־אספקה קיימים. כל ייצוא צבאי משתרע על פני כמה שנים.

אולם המצב הבינלאומי, הפוליטי והכלכלי, מאיים על המשך העסקים האלה, מעבר לשנתיים הקרובות.

המקור לדאגה נוגע קודם כל לארצות־הברית עצמה.

ישראל מקבלת מארצות־הברית סיוע צבאי בסכום העצום של 1.8 מיליארד דולר. חלק־הארי מסכום זה מוצא בארצות־הברית עצמה, על פרוייקטים שונים. יש הטוענים כי חלק זה אינו מועיל לכלכלה הישראלית, ויש הטוענים כי עצם הימצאות סכום כזה ברשות צה"ל מפתה את צה"ל לעסוק בפרוייקטים שאינם דרושים לו.

ראשי מערכת־הביטחון מכחישים זאת. הם טוענים שהם מעדיפים לעשות פרוייקטים בארצות־הברית, מפני ששם קיים ביטחון ל־טווחי־זמן סבירים. התקציב האמריקאי נקבע זמן ניכר מראש, ואין בו הפתעות. התחייבות היא התחייבות, ואין האמריקאים חוזרים בהם. לעומת זאת, התקציב הממשלתי הישראלי נקבע רק ברגע האחרון, יש בו תמיד הפתעות ותהפוכות, הכל נעשה בדרך של אילתורים ועמידה על המקח, וקשה לתכנן מראש.

הסיוע האמריקאי יקטן. ההזמנות האמריקאיות יצטמצמו. השוק העולמי יצטמק, המחירים יירדו. אבל איך עוברים לסחורה אחרת?

אולם לא כל הסיוע הצבאי האמ־ריקאי מוצא בארצות־הברית, לטוז־בת המשק האמריקאי. מתוך הסכום של 1.8 מיליארד דולר, 0.9 מיל־יארד מגיעים לישראל.

זה נעשה בשתי דרכים:

● 400 מיליון דולר הופכים לשקלים ומוצאים בישראל עצמה („כספי המרה״).

● סכום דומה מוצא בישראל בדרך של קבלנות־מישנה. כלומר, על האמריקאים למ־סור הזמנות לחברות ישראליות, העומדות ב־תחרות. זוהי עזרה משמעותית למיפעלים ישראליים.

עכשיו מרחף ענן שחור מעל לגן־עדן זה. יתכן שזהו סופה של תקופה.

בעיקבות המצב הבינלאומי החדש, בעידן הפרסטרויקה, גובר הלחץ בארצות־הברית ל־הקטין באופן משמעותי את התקציב הביט־חוני העצום, ולהעביר משאבים לתחומים אח־רים — המילחמה בסמים, המילחמה בעוני, שיקום הכלכלה.

כאשר יישא לחץ זה סרי, וקברני־טי הביטחון האמריקאי יצטרכו להד־דק את החגורה, הסיוע הצבאי למדי־נות זרות, ובראשן ישראל, מובטח לסבול. הסיוע הצבאי לישראל יקטן כולו, קרוב לוודאי.

יתר על כן, כאשר ייווצר, כתו־צאה מכך, משבר בתעשיית־הנשק האמריקאית, תקטן מאוד הנכונות להעביר הזמנות לקבלני־מישנה יש־ראליים. יש לצפות לביטול ההזמנות האלה או להקטנתן, והדבר מסכן במישרין מיפעלים ישראליים.